

циализирани заведения, както е немислимо дете да бъде изоставено в интернат. [27] Болният никога не се оставя сам. Когато хоспитализацията е неизбежна, членове на семейството остават в болницата. Ако получат разрешение, спят до и около болния, носят му храна и непрекъснато се информират за състоянието му. Мъртвият също никога не се оставя сам. Преди погребението всички роднини бдят около него ден и нощ, независимо от това къде са се намирали до този момент. Отделният индивид никога не е сам, независимо от това дали се намира в собствения си дом, навън, в болница или на смъртен одър. Той е обхванат в мрежа от силно изразени отношения, от които е немислимо и непоносимо да се излезе. Изключването от групата е истинска трагедия: то е равносилно на социална смърт, понеже индивидът се ситиуира и може да бъде ситиуиран единствено в семейството си и по отношение на него. По този начин социалната солидарност играе ролята на гарант за социална и психологическа сигурност.

Семейната общност най-често представлява разширено семейство, състоящо се множество нуклеарни семейства и поколения. Важността на нуклеарното семейство е относителна, а неговото семейно име (фамилия), придобито заради задължителното гражданско състояние в съвременните държави, няма за циганите никакъв социален смисъл и значение. „Паспортно-то“ име се заема свободно от именниците на социалния антураж (руските имена на емигрантите от началото на века се появяват, когато в Русия за Ромите става задължително да имат име; друг пример е случая със задължителните български имена по време на „възродителния процес“ в България, които трябвало да заместят имената от турски произход) [28]. „Чуждото“ име е толкова маловажно, че не се зачита дори и от най-близките роднини. Случва се стотици и дори хиляди индивиди без никакви родствени връзки да носят едно и също „паспортно“ име (типичен пример е групата *Кале* във Франция и Испания).

Социалната подвижност и начина на живот „тук и сега“ не са подходящи условия за култ към семейството. Когато семейството се увеличи прекалено много, социалната му функция на идентификация и ориентиране намалява. Връзките, които обединяват индивидите, могат да загубят силата си и тогава прекалено голямото семейство се разделя на няколко подразделения. Измененията изискват от индивида задълбочено запомняне на